

Galeries de Barcelona Inauguracions recents

Àngels Barcelona presenta l'obra d'Im Heung-soon premiada a Venècia

'Factory complex' documenta l'explotació laboral de la dona a Corea

JUAN BUFILL
Barcelona

La galeria Àngels Barcelona presenta per primera vegada en una galeria l'obra d'Im Heung-soon (Corea del Sud, 1969), l'artista que va obtenir el Lleó de Plata a l'última Biennial de Venècia. L'exposició consta de dues parts i es pot contemplar com una sessió doble de cinema, o de vídeo, que ja és gairebé el mateix: el mateix art audiovisual.

La visita completa de la mostra dura dues hores aproximadament. La primera part és una projecció del llargmetratge premiat a Venècia *Factory complex* (2014), i la segona és un vídeo recent –*Reincarnation* (2015)– que es projecta a doble pantalla en dues parets perpendiculars, en un racó de la sala. Aquest últim contraposa dues maneres de sentir les conseqüències traumàtiques de dues guerres diferents (la del Vietnam i la de l'Iraq). És un exercici interessant, a voltes histriònic i dramàtic i a voltes subtil en la seva manera de fer servir el paisatge de la selva i del desert com a element expressiu.

Tot i això, és el documental *Factory complex* l'obra que mereix especial atenció. El seu visionament

Un fotograma de *Factory complex* (2015), d'Im Heung-soon

em sembla necessari, tant com el d'altres documentals anteriors que aconseguien anar a fons en qüestions històriques i socials fonamentals, com per exemple el llargmetratge *Videogramas de una revolución* (1992), de Harun Farocki i Andrei Ujica, sobre la caiguda del tirà romanès Ceaucescu; el més curt *Noche y niebla* (1955), d'Alain Resnais en col·laboració amb Jean Cayrol i Chris Marker, i el llarguissim metratge (unes deu hores) *Sho-*

ah (1985), de Claude Lanzmann.

En aquest cas el tema no és –com en els esmentats– ni la revolució televisada en directe ni el genocidi o humanicidi perpetrat pels nazis, sinó l'explotació laboral en alguns països asiàtics, i especialment l'explotació industrial de les dones a la Corea del Sud del “miracle econòmic”. És clar que els miracles no existeixen, i tampoc els econòmics. A la Corea jeràrquica, patriarcal, postmedieval i neoliberal dels anys

setanta del segle passat, els grans beneficis per a alguns van ser obtinguts mitjançant el patiment de molts i de moltes, tal com va passar al segle XIX, quan alguns europeus “civilitzats” tenien esclaus a les colònies i enviaven nens a les mines i a les fàbriques.

A les nombroses entrevistes a dones treballadores que apareixen a *Factory complex* se'ns informa d'unes condicions de treball indignes, inhumanes, inacceptables,

existents a la Corea del segle passat, però també a les seues cambodjanes de fàbriques coreanes actuals. No es permetia, per exemple, que una dona amb la menstruació pogués perdre un minut per anar al lavabo per motius d'higiene.

Per desgràcia, no són fets superats, i fotoperiodistes com Kim Manresa, Samuel Aranda o Fernando Moleres poden testimoniar que aquesta explotació inacceptable continua avui, i que l'exerceixen contra nenes i noies asiàtiques algunes marques occidentals de gran renom.

Factory complex ens informa –amb el suport de documents de l'època– de les manifestacions obreres i de la seva violenta repressió. El pitjor, amb tot, eren les condicions de treball tòxiques i letals, que van provocar leucèmia, caiguda dels cabells i càncer en treballadores d'una empresa de perruques i de la coneguda firma Samsung, que més tard, després de moltes protestes, va rectificar.

Aquesta obra d'Im inclou, com les pel·lícules del director japonès Yasujiro Ozu, moments o inserts que signifiquen un marc més general, de vegades una sortida poètica. Però l'única cosa meravellosa d'aquest documental és pensar que els qui van explotar d'aquesta manera tantes treballadores probablement no van sospitar mai que el fill d'una d'aquestes obreres, de nom Im Heung-soon, tindria un talent una claredat expressiva fora del comú per a la realització de documentals audiovisuals. I accés a una projecció internacional. Àngels Barcelona. Pintor Fortuny, 27. Fins al 22 de gener.